

«ПриватБанк» увійшов у рейтинг World's Best Banks 2015

«ПриватБанк» п'ятий рік поспіль визнано найкращим українським банком у рейтингу найкращих банків Центральної та Східної Європи, що укладається американським журналом Global Finance.

11 березня в Нью-Йорку журнал Global Finance назвав найкращі банки країн Центральної та Східної Європи в рамках глобального рейтингу World's Best Banks 2015. Як повідомляється на сайті журналу, в Україні найкращим банком року став «ПриватБанк».

В ексклюзивному рейтингу World's Best Banks 2015, який буде опубліковано в травневому випуску Global Finance, найкращі банки різноманітних регіонів світу вибирає спеціальна команда експертів, у яку входять як редактори журналу, фінансові аналітики, так і керівники компанії — клієнти банків. У рейтингу цього року брали участь провідні банки з 21 країни регіону.

«Банківські ринки по всьому світі кардинально змінюються під тиском нового регуляторного середовища та умов, що змінюються. Глобальні гравці знижують свій вплив на регіони та виробничі ланцюжки, у той час як регіональні та місцеві гравці все активніше виходять за межі своїх внутрішніх ринків, — каже видавець Global Finance Джоєф Джіаррепето. — Ми обирали банками року перш за все ті банки, що глибоко віддані своїм ринкам і розуміють специфічні потреби клієнтів».

Критерії вибору переможців World's Best Banks 2015 включали такі показники: зростання активів, доходності; якість обслуговування клієнтів; конкурентні тарифи та впровадження інноваційних продуктів. «ПриватБанк» за всіма показниками було визнано абсолютним лідером в Україні.

У Луцьку розпочали новий кулінарний проект для солдатів

Новий кулінарний проект запустили самооборонці, аби урізноманітнити харчування бійців української армії. Так, волонтери Луцького базового медичного коледжу наліпили для бійців 25 відер (125 літрів) вареників із картоплею. Вареники відварили та залили смальцем для тривалого зберігання. Жир застигає і таким чином консервує готові вареники. Термін зберігання — 2-4 тижні в таких погодних умовах, як зараз. Такий проект волинські самооборонці перейняли від львівських колег-волонтерів.

У МВС скорочено 20 тисяч міліціонерів, ще стільки ж — на черзі

Глава Міністерства внутрішніх справ Арсен Аваков заявив, що протягом 2015 року з правоохоронних органів будуть звільнені 20 тисяч міліціонерів. «Міліція скорочена на 20 тисяч, а протягом цього року буде ще скорочуватися на 20 тисяч. Ми переходимо з кількості в якість і говоримо про те, що справжній служитель закону повинен бути добре мотивований, добре заробляти, відмовитися від поборів», — сказав Аваков.

Віталій Ванюшин

Нововолинський Віталій Ванюшин сам пішов до війська, коли на Сході розпочалася війна. Не дочекавшись повістки, звернувся у військкомат. Згодом добровольцем відправився і його батько. Вони воювали у різних військових підрозділах, ні разу не бачились. Єдиною ниточкою, що їх з'єднувала, був телефонний зв'язок. Там, на війні, волинський познайомився з Надією Савченко, яку потім разом із побратимами поїхав визволяти. Але не встигли. Вижив під обстрілом, отримав важке поранення та знову готується стати до строю. Пояснює, що інакше не може. Водночас чоловік не вважає себе героєм і щиро зізнається, що менше за все хотів би, щоб про нього писали, бо таких хлопців, як він, багато в Україні. Каже, робив те, що вважав за потрібне.

Віталій Ванюшин родом із Ново-волинська. Працював на ливарному заводі. Коли почалася мобілізація, не став чекати, поки принесуть повістку, а сам звернувся до військкомату. Спочатку був прикомандирований до 51-ї ОМБР навідином-оператором БМП, але потім їх

розкидали по різних частинах. І так він опинився у 128-й бригаді. Серед найважчих операцій, які йому доводилося виконувати на Сході, було взяття Щастя. Це був запеклий бій, котрий вони разом із батальйоном «Айдар» виграли. Місто перейшло під контроль українських військ і досі залишається під захистом мужніх «айдарівців».

Важку травму, яка ледь не коштувала йому руки, Віталій отримав на полі бою, коли разом із побратимами їхали в аеропорт. Вибухова хвиля підкинула його у повітря і щосили жбурнула на землю. Єдине, що встиг крикнути товаришам, були слова: «Хлопці, повітря!». І за мить, опинившись на землі, побачив свою руку. Це було жахливе видовище. Замість кінцівки — шматки м'яса. В очах потемніло, він намагався прийти до тями, щоб допомогти друзям, які були разом із ним у той злочасний момент. Дякувати Богу, всі п'ятеро лишилися живими, хоча також отримали поранення різного ступеня важкості. Зокрема, двоє з них виявилися лежачими. Оговтавшись від пережитого, хлопці кинулись один до одного. Потрібно було вибиратися з цього пекла. Та дорога

5%

на стільки цього року впаде економіка України, а інфляція становитиме 26%. Такий прогноз озвучили в Міжнародному рейтинговому агентстві Fitch Ratings.

Канада передала Україні потужні прилади нічного бачення

Збройні сили України отримали з Канади приладів нічного бачення майже на 230 тисяч американських доларів. Про це повідомив прес-офіцер Генерального штабу Збройних сил України Олексій Мазепа.

Він воював разом із батьком, познайомився з Савченко, у бою ледь не втратив руку і знову готується на Схід

до лікарні була не близькою. Місцеві мешканці допомогли бійцям дістатися блокпоста, який утримували «айдарівці». Ті якраз вивантажували боеприпаси. Побачивши поранених товаришів, вони на тому ж автомобілі відвезли їх до найближчої лікарні у Щастя, де всім було надано першу медичну допомогу.

Потім був Харків. Оглянувши мене, лікарі заговорили про ампутацію руки, — розповідає Віталій Ванюшин. — Але я заборонив їм це робити. Перебуваючи майже у шокостані та знемагаючи від болю, коли почув такий вирок, сховився за пістолет, намагуючись таким чином доказати, що не віддам руку. Не міг собі уявити, що у 26 років залишусь інвалідом. Мені зробили операцію. І за кілька днів відправили до Одеси. Там вердикт медиків був майже аналогічний — ампутація. І знову я категорично відмовився. Побачивши мою рішучість, спробували рятувати. Одного ранку лікар зайшов до палати і сказав, що якщо за три дні не буде покращення, вони будуть змушені робити ампутацію. Але чи то морське повітря подіяло, чи Бог почув мене, та справи пішли на краще. Згодом зробили пересадку шкіри. І за деякий час відправили до Луцька у госпіталь. Коли проходив курс лікування вже на Волині, до мене завітали волонтери, яким щиро вдячний, і запропонували пройти реабілітацію у Кракові. І вже за кілька днів мене проводжали до Польщі, де пробув три місяці. Не хочу нічого поганого говорити про наші госпіталі, але вони ні в яке порівняння не йдуть із медичним закладом Кракова. Це ніби опинитися в іншому вимірі. Спочатку мене готували до операції, але потім виявилось, що вона не потрібна. Рука та плече стали загоюватися. Сьогодні функції

ще не зовсім відновилися. Пальці погано ворухаються, але я намагаюся їх розробляти, бо необхідно повертатися на Схід. Хоча мене планують комісувати. Та я не здамся. Потрібно захищати Україну і гнати ворога з нашої землі. А ще мого батька призначили до війська. До того він воював добровольцем у батальйоні «Донбас». Коли мене мобілізували, сказав мені: «Ти будеш воювати, а я буду вдома сидіти? Ні». І записався добровольцем. А незабаром я йому подзвоню і скажу, що також збираюся знову воювати. Мій тато у батальйоні був водієм. Отримав контузію. Він один із небагатьох, хто вижив у Львівському котлі. За національністю — росіянин, народився у Грузії, а живе в Україні. Сепаратисти про нього казали, що він є грузинським найманцем.

Там, на Сході, я познайомився з Надією Савченко. Пам'ятаю, коли вперше побачив її, подумав, що то хлопцень: коротка стрижка, бейсболка, голос командирський, впевнений. Вона підійшла до командира, подала руку і промовила: «Здоров, командире». Інколи пила каву разом із нами. Розповідала, що є льотчицею, але на той час була добровольцем на БТРі наші десантники. Вона разом із іншими бійцями поїхала їм на підмогу, а за якийсь час нам прийшла звістка, що вона у полоні. Ми з хлопцями поїхали їх визволяти, та не встигли. Дивлячись на таких жінок, як Надія, навіть у голові не може виникати думки, щоб відкрити від армії, як це намагаються робити деякі хлопці. Сьогодні хочу лише одного: щоб закінчилася війна. Але якщо вона продовжиться, я знову піду на фронт. Бо це — моя земля.

Жанна МАРКОВСЬКА

Анатолій ВІТІВ:

Через ціни на паливе посівна кампанія — під загрозою

Результати діяльності уряду Яценюка, який пройшов шлях від «камікадзе» до так званих «реформаторів», викликають усе більше розчарування. Не встигли українці оговтатися від знецінення гривні, як Кабмін підготував новий удар по економіці. Цього разу під загрозою опинилася посівна кампанія.

Україна вперше за роки незалежності має всі шанси провалити посівну кампанію. Внаслідок політики другого уряду Яценюка потреба у коштах на проведення польових робіт зросла у 1,5 рази, а дефіцит на посівну становить 11 мільярдів гривень. А шалене зростання цін на борошно, олію, крупи й інші продукти сільськогосподарства — це взагалі окремий пункт сумнівної роботи уряду та чинного міністра АПК від «Самопоміч» Олексія Павленка.

Незважаючи на війну, за міністра-свободівця Ігоря Швайки АПК був чи не єдиною галуззю економіки, в якій спостерігалося зростання. Було зібрано рекордний урожай зернових, а темпи росту продукції сільгоспвиробництва становили більше 20%. Ситуація стала стрімко погіршуватися після приходу нового чільника відомства з команди партії «Самопоміч».

Сьогодні на українському ринку палива продовжують спостерігатися неймовірні метаморфози. Зараз

на АЗС дизельне паливо коштує дорожче, ніж 95-й бензин. Така ситуація не відповідає ні економічній доцільності, ні здоровому глузду. Схоже, нафтотрейдері, які й так нажилися на недавніх стрибках національної валюти чи не найбільше, не можуть зупинитися та не збираються обмежуватися у власній жадобі. Це що, новий виток шахрайської схеми напередодні посівної?

Теперішня ціна на дизель — справжня катастрофа для аграріїв. Ті, хто не закупив необхідну кількість палива після закінчення жнив-2014, змушені будуть потратитися незрівнянно більше. Вартість посівної кампанії неминуче вплине на ціну продуктів харчування.

Про такий стан справ не може не знати прем'єр-міністр Арсеній Яценюк, під чийм безпосереднім керівництвом працює МінАПК на чолі з міністром від «Самопоміч» Олексієм Павленком. Проте «сильний прем'єр» чомусь сумирно мовчить. Зараз перед ним постає вибір: рятувати аграріїв чи задовольняти апетити великих нафтотрейдерів (Єремеева, Коломойського та інших), зернотрейдерів та підігравати лобістам?

Також виникає запитання: а куди дивиться Антимонопольний комітет? Чи там не вбачають жодних загроз у тому, що власники бензо-

колонок на свій розсуд жонглюють цінами та наживаються на простих українцях, із яких й без того вже майже все вичавили олігархи та їх лобісти у владі?!

Але, схоже, урядовці Арсенія Яценюка не дуже переймаються бідями простого народу. А ось олігархи, які були опорою режиму Януковича і голосували за «диктаторські закони» 16 січня, й тепер почувуються «на коні» та процвітають.

Нещодавно видання «Наші гроші» повідомило, що структури волинських нардепів Ігоря Єремеева та Степана Івахіва успішно продали «Укрзалізницю» дизельне паливо за завищеною ціною на суму 2,4 мільярда гривень, а також провели сумнівний аукціон із продажу бензину «Енергоатому».

Схоже, новий міністр інфраструктури Андрій Пивоварський, який раніше працював у групі Ігоря Єремеева гендиректором «Континіуму», досі продовжує активно турбуватися про добробут свого «патрона»? Але тепер уже у кріслі міністра в «реформаторському» Кабміні.

Наведені факти свідчать, що з часів Януковича у владі фактично нічого не змінилося. Це ще раз підтверджує, що саме олігархи є найбільшою проблемою на шляху розвитку України. Вони й надалі

визначають «правила гри» в українській економіці, зокрема, через своїх людей у державних відомствах і міністерствах.

Сумніваюся, що глава Кабміну Арсеній Яценюк здатний ліквідувати тендерні оборудки та шахрайські схеми. Для цього треба справді бути реформатором-«камікадзе», а не «імітатором» реформ.

Анатолій ВІТІВ,
голова Волинської «Свободи»